

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Săcădate.

Cântă cucu de departe,
Tocmai dela Săcădate,
Săcădatea de pe Olt,
Și cântă a rău de tot,
Că femeile din sat
Datorința șiau uitat
Și trăiesc în resfățare
Cu sărăcia 'n spinare.
Slăbănogii de bărbați,
Tac și gem — întabulați.
Noi știm — și v'am putea spune
Mai multe femei pe nume,
Cari cu a lor fudulie
V'au adus la sărăcie
Și apoi la — pribegie.
Știm anume chiar vr'o cinci,
Că ar putea purta opinci,
Dar umblă 'n ghete luxoase
Și n'are mălai pe masă.
Poartă'n spate bunde lungi
Cu prețul dela doi junci.
Apoi mai una vă știu
Ce-a cumpărat din Sibiiu
Bundă cu treizeci de zloți

Banii chiar de cpe doi porci,
Ce-a avut de căpătat
De când s'a fost cununat.

Apoi mai cunosc un om
Ce să poartă ca un »Domn«,
Cu guler de »hastragan«
Când îl vezi, juri, că-i țigan.

Vedeți, că eu totul știu,
Batăr nu șed în Sibiiu,
Că io-s »Cucu« dela Pesta,
Care prinde toată vestea
Și-apoi de oameni poftit
Vestea'n lume o trimit
Ca să vadă mic și mare
Și să vie la îndreptare.

Fraților din Săcădat,
Auziți ce v'am cântat?
Auziți și vă 'ndreptați
Că făloșia e boală
Ce mănăcă carnea din oală
Și remâi cu zama goală;
Remâi cu casa pustie
Și o iei la pribegie
In America bogată

De Români mult blăstămată.
 Puneți făloșia 'n cui,
 Ori cinstiți-o dracului
 Și purtați port românesc,
 Nu străin și țigănesc.
 Satul vostru e vestit,
 Faceți-i nume cinstit.
 Cine-l face de ocară,
 Scos și lăpădat afară!

ȘLOIM.

Uf, vai di mine, ci să fac?
 Che Sali-leben m'o lăsat!
 Mein Gott!... O ducă pi min drac,
 Che nu este bun nur pușcat!

Sali-leben are avere!
 Și el pe mine nu plăcut!
 Ai, vai, vai! dulcele mele!
 Che ah! avere face mult!!

Trizeci de mii!... bun capital!...
 Acum mai scri odat la el,
 Și de nu place noch einmal,
 Atunci mo pușcl!... ba pe cățel!

»Sali-leben! — așa ți plac
 »De nu putem la tin' să spui!
 »Și cununie cu tine fac
 »De treizeci de mii jos le pui!

»Di ce nu vrei pi min să placi?
 »Che io frumos și bun baiat!
 »O scri la mine! Și să nu taci!
 »O nu fi pe mini superat!

»Aștept să-mi scri numa odat
 »Sămi scri că tu pi mine vrei,
 »Să fiu al tău să fi barbat.
 »— Dar miile încă să iei!!!

Hi! iaca Sali pi mini place
 Și vrea să fie mini muere!
 Nu crezii? iaca na desface
 Și vezi că după mine mere!

Uiuiu! că bine pare!
 Che Sali duce trizeci mii!
 Și face io un gazdă mare
 Ș'un bancher mare la min' fii.

Și că eu are bună voie
 Iaca, voauă, vă și chânt
 — Ține Doamne bani lu' Sali!
 Iar Sali ducăs'n pomânt!

Hora țărănilor.

Toți dușmanii vreau să mor,
Să-mi rămână mândra lor;
Dar mândra nu le rămâne,
C'am vorbit s'o iau cu mine.

Cine-mi strigă mie lotru
Să vină cu mine 'n codru,
Să vază de ce mis lotru
Ori de fete, ori neveste,
Ori de cai făr' de căpestre.

Firea-i mândro blăstămată
Că-ți fu gura fărmeacă,
Cu țărână dela joc
După tine să mă coc,
Cu țărână din părau
Ca să mor de dragul tău;
Cu țărână din izlaz
Să trăiesc tot cu năcaz!

Pe uliță mândrii mele
Mi se dă să fac tot rele:
Să le tai moșiile
Să le-aprind și clăile;
Să rămână numai parii
Să se spânzure dușmanii.

Mori tu mândro să te 'ngrop
Să nu te mai văz la joc.

Mori tu mândro, ori te scoală
Ori mai dăm și mie boală
Să bolim boala amândoi
Să murim mândro 'ntr'o. Joi,
Ca să aibe un copârșau
Dorul meu și dorul tău.

Tune dracu 'n tin' zănat
Și 'n cel ce m'o învățat

Ca să sparg ormanele
Și noaptea ferestrele.

Tot ți-am spus mândro ți-am spus
Unde-or fi oameni mai mulți
Tu la min' să nu te uiți;
Unde-or fi mai puținei
S'arunci ochii printre ei.

Păsăruică mută-ți cuibul,
Că vine neica cu plugul,
Cu plugul cu trei căluți
Ca să pună cucuruz.

Fă mă Doamne ce mi face,
Fă mă floarea leului
La gura păraului,
S'aud apa ciuruind
Și pe neică boi mânând,
Mână-ți neico boii bine,
Nu te uita tot la mine
Că ș'a ta muiere-ți vine
Dar vine mai amânat
Că prânzu ți l'o vărsat.

Cucule pasăre mândră
Dute'n pădure și cântă,
Dar cântă în fagul mare
Să meargă sunetu'n vale,
Ca să vină mândra mea
Că mi friptă inima.

Bată-te mândruțo băta,
Cele slove de pe-un ban
Și slujbele dintr'un an:
Popii să te lecuiască,
Doftorii te doftorească,
Nimic să nu-ți folosească!

Culese de P. Bohariu — Obreja.

Vin-o D-Ta la mine.

Cal. Apoi dragă D-șoară! după ce
se isprăvește balul acesta vii la mine?

D-șoara: Unei D-șoare cinstite (vă
rog) ca mine, 'i-e imposibil a vă căuta
pe D-tră, care locuiți singuri! Mai bi-
ne vino D-ta la mine căci și eu sunt
singură (așa da).

Din scânteile poetului FOMETESCU.

Acela care știe să voiască este con-
dus; — acela care nu știe să voiască,
este târât.

Cea dintâi condițiune pentru a fi în-
tr'adevăr vrednic de vre-o cinste este
de a nu o cere, când știi că o meriți.

Trebuie înlăturată acea virtute ce
tinde a ne închide gură și a ne lega
mâna.

De vei vedea un viteaz pe câmpul de
luptă, sau în împărăția minții; ori de
vei întâlni vr'un stăpânitor în gândiri
și în descoperiri, să ști că el a avut o
mamă aleasă.

Unii oameni trăiesc numai cu min-
tea, pe care au pierdut-o alții.

Câte o căsătorie numai de aceea e
nefericită, pentru că fiecare soț își a-

șteaptă fericirea dela celalalt, și nici unul nu-și bate capul să și-o câștige singur.

Oamenii sunt de trei feluri: mai aleși de cât tine, mai jos de cât tine — și asemenea ție. De cei mai aleși, să cade să ascuți, pe cei mai de jos, să-i îndrepti cu blândețe, iar celor asemenea ție să nu te împotrivești.

Adevărul este singurul lucru pe pământ, care trebuie să fie vrednic de grija și interesul oamenilor.

Filosofii arată ținta și drumul. Oamenii cumiști dirij carul; proștii îl trag. Ei nu dirij, nu cugetă, totuși se țin că ei sunt cei dintâi!

Cine nu vobește de scăderile altora, acela se cunoaște pe sine.

Fii bun, dar în simplitate, căci mândria virtuții este cea mai nesuferită din toate.

Când ești singur gândește-te la greșelele tale, când ești în societate cu alții, uită greșelile lor.

Greșelile altora sunt totdeauna înaintea noastră, iar ale noastre — la spate: nu le vedem.

Nepăsarea este somnul inimii.

Țiganul și capra.

Un țigan avea o capră slabă, ca moartea. Ducându-se țiganul cu ea la păscut, într'o pădure, numai iată că capra începă a jupui coaja unui tei.

Țiganul nostru era deștept și curajos — de: mama focului.

Văzând, cum capra jupuie teiul, își făcea închipuiri, că ea, vroiește să-l lege. De aceea, ca să scape, țiganul se cocoță în vârful unui tei din apropiere. După ce văzu el, că capra se uită în altă parte, se dete binișor jos, și o luă la sănătoasă — spre casă. Capra naibii se luă după el, cu gura plină de coajă de tei. Fugia, cioroiul de-i scăpărau călcăiele; capra tot după el. Behehăia cât o lua gură. Când țiganul se văzu aproape de acasă, și de Cioroica sa, îi mai veni nițel în fire și i-se mai încălzi sufletul. Și căscându-și ciocul cât gura cuptorului numai ce zise:

— Auleo! sărăcuț de maica mea,

Dă'mi barosul draga mea,

Dă'mi toporul s'o omor,

Că mă leagă de picior.

Cioroica lui, deșteaptă și ea ca el, tremurând de spaimă îi dete barosul.

Țiganul ridică barosul cu putere și trage caprei o lovitură în cap, că odată o culcă la pământ. Apoi o jupui de piele — și așa, mintea țigănească, l'a scăpat de primejdie.

Mulți sunt și azi cari se tem — de o biată capră!

Popa „cu dobânda.“

Pe Criș în sus, cătră Halmaj, este un popă, mare cămătarnic; așa de mare, că poporul l'a numit: »popa — cu dobândă!«

Acest popă, uzurar, viind la Arad (cu cinste la vlădica), a vroit cu o cale să-și cumpere și un palton: de cea mai fină stofă, de cel mai bun croit și de cel — mai mic preț. — Acest »Bidigănie« de popă a nimerit tocmai în bolta lui Moskovitz-leben.

Las că a nimerit— de minune. Moskovitz iar pricepe vorba cu »sfârnării sgârçii«. — Calfa servește. Moskovitz ascultă. — Unu-i, prea lung; altu-i, prea scurt; ăsta-i, prea larg; cela-i, prea strâmt; la unul nu-i bună materia; la celalalt, croiul; la ăsta nu, se potrivesc nasturii, la cela gulerul; la al treilea prețul....

După ce a trecut un ceas și jumătate și Moskovitz începuse și el a mișca prin haine — ca moliile — deodată strigă:

— Auzi, mhoi, calfele; dhela parinthele rocu șela fromos, care trimis eri nhapoi Domnu Maria-Sa Vlădica; ășela șeva bun și fain! Așa se trăiește la io! Calfa înțelege rostul stăpânului și luând un - alt roc, îl aruncă 'n spatele sgârçitului.

Popa îl probează, îl încopcie, descopcie, îl strânge, îl pipăie — și-i convine. Mai ales că observase ceva în buzuna a fost la P. S. Sa, și-te miri — cu multe afaceri, s'o fi uitat! — Incai mi-a fi plătită și »cinstea« (plătită deja de alții!)

Destul că lui »popa cu dobândă« îi convine rocul, și nu se mai târguieste, ci cât cere Moskovitz, fără vorbă îi plătește — și se duce.

Pe drum scoate din roc un portofoliu de pele gros și greu. Il desface: plin de »preț curente« vechi, și alte hârtii netrebnice,

Ajuns acasă, năcăjit, îl ajunge și e-pistoala dela Moskovitz, în care-l provoacă, provocându-se la doi martori, că a dus cabatul său (a lui Moskovitz) în care a fost și portofoliul cu 500 coroa-ne: să-i înapoieze portofoliul cu banii în 24 de oare, că dacă nu, merge fișcal afară, cu calfele și cu jandarii!

Acum odată, plăti ursu — mierea!
Și-a dat și popa — de om!

IN ȘCOALĂ

Inv.: Nu mai tăgădui Ioane, tu ai spart fereastra. Să vede și din fața ta: că ești alb ca peretele.

Ion: Și chiar pentru aceea sunt nevinovat, că doar D-ta ni-ai spus, că co-loarea albă e coloarea nevinovăției.

LA OARA DE RELIGIE.

Catechetul: Ce datorință are fiecare om, Petre?

Petre: Tot omul are datorință: să... să... să moară!

Vorba îl dă de gol pe om.

Pe omul cuminte și cinstit îl poți cunoaște după vorbă. Vorba lui totdeauna e pricepută și așezată. El și dacă e supărat pe cineva și voiește să-l ocărească, vorba lui tot cumpătată rămâne. Rar când iese din gura lui o vorbă mai aspră, trebuie să fie tare amărât.

Pe omul prost și netrebnic îl dă vorba de gol. Așa un om vorbește totdeauna numai fleacuri și lucruri proaste. El se leagă de capul fiecărui și batjocorește în dreapta și stânga, fără ca să-și deie sama de ce. El nu poate grăi ceva cuminte, ci numai fleacuri, gogomării și batjocuri. Dacă l'ai pune să-ți grăiască o vorbă cuminte, el ar sta cu gura căscată.

ÎNTRE DOUĂ FETE.

Susana: Ai lăuzit tu, Mărie, că Gheorghie să însoară? Ce zici?

Mărie: Da! Tot îmi spunea el, când era desperat, că odată are să facă o prostie mare.

NUMAI I-A ÎNCÂRNIT — CAPUL.

Moș Buzdugan intră sperios și cu capu strofocat, la un avocat.

— Da cei nou, Moș Buzdugane îl întreabă avocatul.

— Da, n'ar mai fi nimica, D-le, numai s'o întâmplat ceva.

— No, drace, da ce-o fi ceva aia?

— Dapoi, ficiorul ăsta, al meu, a încârnit capu lu ficiorul vecinului — și am vinit la D-ta, că ești învățat, să vini să îl îndirepți!

— Da 'ncotro e cărn?

— In toate laturile: de-l întorci pe spate, așa stă, pe foale așa... numai în sus nu stă.

— Ei moș Buzdugane, atunci dute la doftor.

— Da' am fost, mă rog, da prostul acela de doftor zice că-i mort. — Da eu nu pot crede să fie mort: că nu se vede nici un strop de sânge, și nu l'a bătut: numai i-a încârnit o leacă capu, și blăstămatu ăla, nu vrea să-l ție — drept!

Glume

ÎN BIRT.

Oaspele: Spune'mi drept dragă domnule chelner: de când e peștele acesta?

Chelnerul: Pe cinstea mea vă spun, Domnule, că nu știu: eu numai de 3 zile stau aici.

MINTE SLABĂ.

Judele: Măi Teofile, nevastă-ta s'a plâns aici, că tu n'o mai rabzi din bătaie.

Teofil: Se poate, mă rog la cinstita lege, dar eu am cu ce mă apăra.

Jud.: Și adecă cu ce?

Teofil: Cu aceea mă rog, că eu am o minte foarte slabă.

Jud.: Cum? Doar ai avea minte slabă? — Dar asta nu se poate.

Teofil: Ba, da, se poate. Iată-o aici, priviți-o bine pe nevastă-mea: și veți vedea curat ca lumina soarelui, că un om, cu mintea sănătoasă, nici când nu ar fi luat-o de nevastă!

Dintr'un roman.

..... și mâna îi tremura, ca un om bătrân....

LEAC — DE SPĂIMĂ.

Un țăran năcăjit intră într'o farmacie și cere cu gura mare:

—»Mă rog la domnu poticarăș să'mi dai niște leacuri de spaimă, că acușa ameteșc și pic aci cătu-s de lung!

— Da de ce te-ai înspăimântat așa tare?

— Dapoi, uită, mă rog la D-nu, o vinut azi dimineața muierea mea la mine, și-mi mi-o spus: că s'a gătat făina de pită, a înțarcat vaca și nu mai dă lapte, a stirpit scroafă 7 purcei, a crăpat o oaie călbezită — și ea n'are minție (bundiță) pe Paști!

PĂRUL NEVESTEI.

La tribunal, judele grăiește pe un țăran:

— Bine, măi Gherlane, cum ai cutesat tu să smulgi părul cocoanei Irina din cap?

— Nu e adevărat, d-le judecător, părul pe care eu i-l'am smuls nu era al D-nei, ci al nevastei mele.. Și cocoana Irina pe nedrept și l'a cocoțat în vârful capului

— Cum se poate, să fie părul nevastei tale?

— D'apoi așa, d-le judecător, că eu am smuls mereu părul nevastei mele și i'am pus pe grindă, iar cocoana Irina a venit și l'a dus. Eu l'am cunoscut și i'am luat să-l duc napoi nevastei mele.